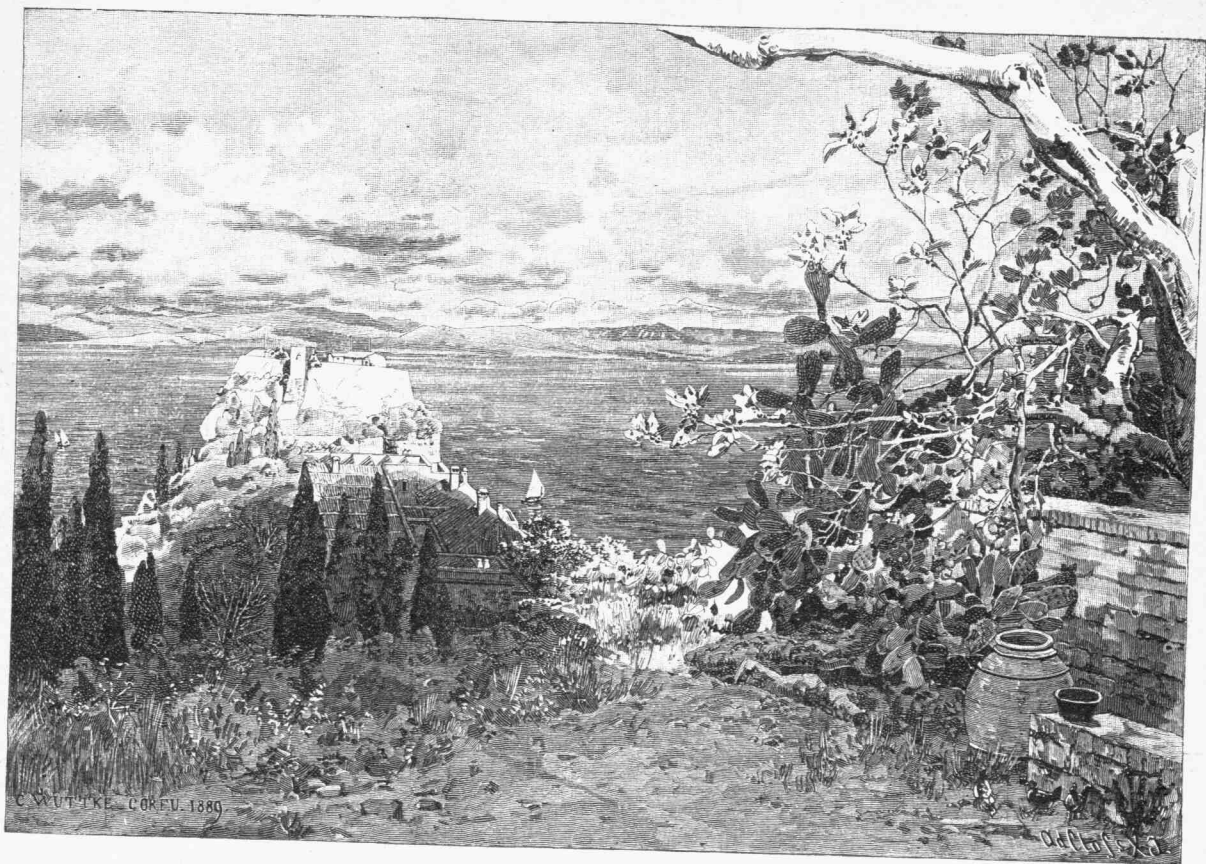

Η ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Τὴν ἤρε 'ς τὴν ἀπάνω χώρα, μέσα 'ς ἓνα καλύβι, σκυμμένη ἀπάνου σὲ χαλκοματένια πέταλα, σὲ ντύματα φιδιοῦ, σὲ λύκου δόντια, σὲ χορτιά καὶ σὲ κόκκαλα, σὲ μπαλσαμωμένα κοράκια, σὲ μαγικά βοτάνια, σὲ μύρια σύνεργα. Καθὼς τὴν εἶδε τὴ Δήμαινα, κούνησε τὸ κάταπρο μαντιλωμένο κεφάλι τῆς, καὶ τῆς εἶπε :

— Ξέρω γιατί 'ἤρθε· γιὰ τὸ παιδί σου ! Σημάδια του ἔφερες ;

Κ' ἡ Δήμαινα ποῦ ἦταν ὠρμηγεμένη, τῆς ἔδωσε σημάδια ἀπ' τὰ μαλλιά του.

— Καλά· αὔριο τὴν αὐγὴ νάρθῃς νὰ πάρῃς ἀπόκρισι.

Καὶ γύρισε τὴν αὐγὴ κι' ἄκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μάντισσας :

— Ἀδύνατο νὰ γιαιτρευτῇ· τῷχουν κάμωμα φοβερό ! Τὴν ὥρα ποῦ ἔπεσε καὶ χτύπησε, — πρὶν πέση, — δώδεκ' Ἀρμένισσαις ἔτρωγαν καὶ γλεντοῦσαν· πᾶντ' ἀπάνου 'ς τὸ τραπέζι τους. (Καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ φλοῦδ' ἀπὸ λεμόνι.) Ἡ μιὰ, καθὼς τὸν εἶδε, τὸν ζηλοφθόνεσε, τὸν ἐπιρῶξε, τὸν ἔρριξε, τὸν τσάκισε. Τὸν ἔχουνε 'ς τὸ μάτι ἡ Ἀρμένισσαις, — Θεὸς φυλάξῃ ἀπὸ τέτοια στοιχειά — γιὰτ' ἦταν ἀπὸ καιρὸ μαγεμένο τὸ παιδί σου, καὶ ἦταν γραμμένο μὲ τοὺς πεθαμένους !

Καὶ τῆς ἔδωσε βοτάνια μαγικά, νὰ τοῦ δίνη τὸ ζουμί τους, ὅταν τόνε θυμῶνῃ ὁ πόνος, νὰ

τοῦ περνᾷ. Κ' ἐνοίωσεν ἡ Δήμαινα πῶς γιὰ παρηγοριά τῆς τᾶδινε, κι' ὄχι γιὰ γιαιτριά.

Καὶ γύρισε 'ς τὸ Θαλασσοχώρι καὶ 'ς τὸ γυιὸ τῆς ἔφερε μόνο τὰ βότανα τῆς μάντισσας, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσῃ καὶ τὰ λόγια τῆς. Καὶ ὁ γυιὸς τὴν περίμενε σὰν τὸ χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ. Δὲν ἄκουγεν ἀπὸ γιαιτρούς, ἀλλὰ τὰ μάγια τὰ πίστευε. Γιὰ τοῦτο κ' ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, σὰν ἔφεραν ἀπ' τὸ Μελίσι γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ μιὰ μάντισσα, μιὰν Ὁδριά, ὁ Μῆτρος τὴν ἐδέχθηκεν ἐκεῖ 'ς τὸ στρώμα καρφωμένος, ὅπως δέχονταν καπετάνιος τὸ πρίμο τ' ἀεράκι 'ς τὰ ταξείδια του. Ὅσον τ' ἀχνό του πρόσωπο ἄστραψαν τὰ μάτια του, κ' ἓνα χαμόγελο, σὰν ἄστρο σὲ φουρτουνιασμένον οὐρανό, τοῦ γλύκανε τὰ χεῖλη. Μονάχα μιὰ φορὰ τὸν εἶδεν ἔτσ' ἡ Φρόσω του, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, κι' ὄχι ἄλλος κανεὶς. Ἡ Ὁδριά λίγαίς μέραις εἶχε ποῦ ἐφάνῃ 'ς τὸ Μελίσι ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Τὴν εἶχε κλέψῃ ἓνας Γιαννιώτης, καὶ τὴν ἔφερεν ἐκεῖ· βαφτίστηκε καὶ στεφανώθηκεν. Ἐρωτοχτυπημένη, νιοφώτιστη, νιόπαντρη, καὶ μάντισσα ! Καθαρομελάχρινη, λυγρὴ, μορφοκαμωμένη, καὶ γλυκόλογα· τί χρειαζόνταν ἡ μαγικὴ τῆς μπρὸς 'ς τὰ ματιά τῆς ! Ἐσκύψε καὶ τὸν κύτταξε ἡμερὰ καὶ σπληχνικά, κι' ὁ Μῆτρος ἐφαντάστηκε πῶς τέλειωσαν τὰ βάσανα, καὶ δὲν ἀπόμεινε ἄλλο, παρὰ νὰ